

Prejudicinis klausimas

Pateikti Europos Bendrijų Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą dėl 2001 m. lapkričio 6 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/83/EB dėl Bendrijos kodekso, reglamentuojančio žmonėms skirtus vaistus ⁽¹⁾, paskutinį kartą iš dalies pakeistos 2008 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/29/EB ⁽²⁾, išaiškinimo:

Ar Direktyvos 2001/83/EB dėl Bendrijos kodekso, reglamentuojančio žmonėms skirtus vaistus, 88 straipsnio 1 dalies a punktas taikomas taip pat vaistų, kuriuos galima įsigyti tik su receptu, reklamai visuomenei, jeigu tokioje reklamoje pateikiama tik informacija, kuri buvo pateikta leidimus išduodančiai institucijai leidimo prekiauti išdavimo procedūroje ir kuri yra prieinama kiekvienam preparatą išigyjančiam asmeniui, ir jeigu ji neteikiama suinteresuotiesiems asmenims be jų prašymo, o prieinama internetu tik tiems, kurie siekia ją gauti?

⁽¹⁾ OL L 311, p. 67; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 27 t., p. 69.

⁽²⁾ OL L 81, p. 51

2009 m. rugpjūčio 10 d. ArchiMEDES pateiktas apeliacinis skundas dėl 2009 m. birželio 10 d. Pirmosios instancijos teismo (penktoji kolegija) priimto sprendimo sujungtose bylose T-396/05 ir T-397/05, ArchiMEDES prieš Komisiją

(Byla C-317/09 P)

(2009/C 267/67)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantė: *Architecture, Microclimat, Énergies Douces Europe et Sud, sarl* (ArchiMEDES), atstovaujama advokato P.-P. Van Gehuchten

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

ArchiMEDES prašo Europos Bendrijų Teisingumo Teismo panaikinti 2009 m. birželio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą sujungtose bylose T-396/05 ir T-397/05 ir patenkinti jos ieškinius, kuriais ji reikalauvo:

- panaikinti 2005 m. spalio 5 d. laiške esantį Komisijos sprendimą dėl priešpriešinių reikalavimų įskaitymo, apie kurį apeliantei buvo pranešta 2005 m. spalio 10 dieną, bei
- panaikinti 2005 m. rugpjūčio 30 d. laiške esantį Komisijos sprendimą ir 2005 m. rugpjūčio 23 d. debeto avizą Nr. 3240705638, apie kuriuos apeliantei buvo pranešta 2005 m. rugsėjo 2 dieną,
- panaikinti Komisijos sprendimą nutraukti sutartį nuo 2005 m. rugpjūčio 30 dienos,
- priteisti iš Komisijos sumokėti 125 906 EUR sumą ir pagal teisės aktus apskaičiuotus delspinigius nuo 2002 m. vasario 12 dienos;
- papildomai, priteisti iš Komisijos sumokėti 103 551,9 EUR sumą ir pagal teisės aktus apskaičiuotus delspinigius nuo 2002 m. vasario 12 dienos bei

priteisti iš Komisijos sumokėti abiejose instancijose patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Apelacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Savo apeliacinį skundą ArchiMEDES grindžia keturiais pagrindais.

Pirmajame savo apeliacinio skundo pagrindu, susijusiame su 2005 m. spalio 5 d. laiške esančiu Komisijos sprendimu dėl priešpriešinių reikalavimų įskaitymo, apeliante teigia, jog Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 230 straipsnį, Prancūzijos civilinio kodekso 1291 straipsnį bei padarė klaidą skundžiamame sprendime arba jo nemotyavo. Jos teigimu, iš tiesų sprendimas įskaityti priešpriešinius reikalavimus yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį EB 230 straipsnio prasme, ir šiuo atveju Komisijos sprendimas buvo priimtas neatsižvelgiant į Prancūzijos civilinio kodekso 1291 straipsnyje numatytas sąlygas, reglamentuojančias tarp ArchiMEDES ir Komisijos sudarytą sutartį, pagal kurias ginčijant reikalavimą šis tampa tikru tik nuo momento, kai priimamas sprendimas, kuriuo skolininkui nurodoma įvykdyti prievolę kreditoriaus atžvilgiu. Todėl nusprendęs, jog apeliante nebeturi suinteresuotumo prašyti, kad būtų panaikintas 2005 m. spalio 5 d. Sprendimas, nes jis yra neteisėtas vienašalis aktas, Pirmosios instancijos teismas pažeidė minėtas nuostatas.

Antrajame apeliacinio skundo pagrindu apeliante nurodo, kad buvo pažeisti Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvų apsaugos konvencijos 6 straipsnis, Pirmosios instancijos teismo

procedūros reglamento 64 straipsnis ir bendrasis *litis denuntiatio* principas, taip pat teisė į gynybą ir teisė į teisingą bylos nagrinėjimą, nes Pirmosios instancijos teismas, nepateikęs motyvų, atsisakė patenkinti jos prašymą iškviešti kitas sutarties šalis ir priimti visoms sutarties šalims bendrą sprendimą. Dėl šio atsisakymo *de facto* visos sutarties su Komisija šalys prarado teisę į vienodas priemones, nes Komisija prirėkus galėjo savo ieškinį pareikšti visiems kontrahentams, bet tokia galimybė neegzistavo tuo atveju, jei vienas iš kontrahentų pareikštų ieškinį.

Trečiajame apeliacinio skundo pagrindu, kurį sudaro dvi dalys, apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Civilinio kodekso 1134 ir 1165 straipsnius, principą, pagal kurį aktai turi būti aiškinami atsižvelgiant į juose nustatytas sąlygas, Sutarties BU/209/95 1.1 ir 10 straipsnius, tos pačios sutarties priedo 2.1, 2.2, 21.1 ir 21.4 straipsnius bei padarė klaidą skundžiamame sprendime arba jo nemotyavo. Apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė minėtas nuostatas, nes, pirma, atskyrė skirtingų kontrahentų teises ir pareigas, nors jie yra bendrai ir solidariai įsipareigoję vykdyti Sutartį BU/209/95, ir, antra, pripažino apeliantę trečiąją šalimi dėl jos subrangovės statuto, nors ji iš tiesų yra kontrahentė.

Ketvirtajame apeliacinio skundo pagrindu apeliantė nurodo, jog Pirmosios instancijos teismas pažeidė Civilinio kodekso 1134 ir 1184 straipsnius, principą, pagal kurį aktai turi būti aiškinami atsižvelgiant į juose nustatytas sąlygas, Sutarties BU/209/95 II priedo 5 straipsnį, nemotyavo skundžiamo sprendimo ir kad šiame sprendime yra prieštaravimų, nes šis teismas pripažino Komisijos teisę 2005 m. rugpjūčio 30 d. vienašališkai nutraukti minėtą sutartį, nors ji nurodė, jog galutinė ataskaita Komisijos numanomai buvo patvirtinta prieš trejus metus.

2009 m. rugpjūčio 11 d. A2A SpA, buvusios ASM Brescia SpA, pateiktas apeliacinis skundas dėl 2009 m. birželio 11 d. Pirmosios instancijos teismo (aštuntoji išplėstinė kolegija) priimto sprendimo byloje T-189/03 ASM Brescia SpA prieš Europos Bendrijų Komisiją

(Byla C-318/09 P)

(2009/C 267/68)

Proceso kalba: italų

Šalys

Apeliantė: A2A SpA, buvusi ASM Brescia SpA, atstovaujama advokatų A. Santa Maria, A. Giardina, C. Croff, G. Pizzonia

Kita proceso šalis: Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

- Panaikinti teismo sprendimą byloje T-189/03 dėl to, kad juo pažeista Bendrijos teisė, būtent EB sutarties 87 straipsnis, ir jame nepateikta deramų motyvų, pripažįstant, jog atleidimas trejus metus nuo pelno mokesčio yra valstybės pagalba.
- Panaikinti teismo sprendimą dėl to, kad jį priimant klaidingai ir prieštaringai taikyta Bendrijos teisė tiek, kiek nepripažinta, jog atleidimas trejus metus nuo pelno mokesčio yra esama pagalba.
- Panaikinti teismo sprendimą dėl to, kad pažeista Bendrijos teisė tiek, kiek patvirtinta, jog Komisijos sprendime įtvirtintas reikalavimas išieškoti pagalbą yra teisėtas.
- Todėl paskelbti niekiniu Komisijos sprendimą⁽¹⁾ tiek, kiek juo pripažinta, kad pereinamasis režimas, viešąsias paslaugas teikiančioms įmonėms, kurių didžioji dalis akcininkų yra viešieji asmenys, užtikrinantis mokesčių tęstinumą, yra su bendrąja rinka nesuderinama valstybės pagalba, (Komisijos sprendimo 2 straipsnis) ir (arba) tiek, kiek juo reikalaujama, kad Italija išieškotų šią pagalbą iš gavėjų (Komisijos sprendimo 3 straipsnis).
- Priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. Pirmu apeliacinio skundo pagrindu A2A S.p.A. tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 87 straipsnio 1 dalį ir nepateikė deramų motyvų, nusprendęs pripažinti, jog atleidimas trejus metus nuo pelno mokesčio yra valstybės pagalba. Konkrečiai kalbant, anot ieškovės, Komisijos sprendime neįrodyta, kad bylos aplinkybėmis buvo patenkintos dvi EB 87 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos, būtent kad iškraipyta konkurencija ir daryta įtaka valstybių narių tarpusavio prekybai. Be to, Pirmosios instancijos teismas tinkamai neįvertino prielaidų, kuriomis remdamasi Komisija nagrinėjamą priemonę pripažino „pagalba“, nors iš tiesų turėjo tai padaryti, vykdydamas Bendrijos teismo praktikoje įtvirtintą pareigą „išsamiai“ išnagrinėti aplinkybes.
2. Papildomai, antru apeliacinio skundo pagrindu, ieškovė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė EB 88 straipsnį ir neįvykdė pareigos pateikti sprendimo motyvus, ir dėl to reikalauja panaikinti šio teismo sprendimą tiek, kiek juo pripažinta, jog atleidimas trejus metus nuo pelno mokesčio yra „nauja valstybės pagalba“. Būtent Pirmosios instancijos teismas, aklaik pakartojęs Komisijos argumentus, nusprendė, kad atleidimo trejus metus nuo mokesčio priemonės, taikomos savivaldybių įmonėms, pertvarkomoms į